

LBRIS

We know
books

Rob Buyea

GOODBYE, MR. TERUPT!

RĂMAS-BUN, DOMNULEI TERUPT!

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză
de Diana Trăncuță

 **Booklet
fiction** | 2026

Peter

When it came to the gang, we were in the business of making memories. Whether pulling killer pranks or attempting unbelievable stunts—my specialty—or tackling over-the-top projects together, we had a way of doing things that people would talk about for a long time. The kind of stuff that inspired. And this year was no different. This year we needed memories that would last us a lifetime—because after saying goodbye, that’s all you have left to hold on to.

I kicked things off for us at the Summer Sound Festival, which was this huge weekend party held outdoors on the Long Island Sound. There were tons of food trucks and vendors, live music and entertainment, and people. It was the place to be. All of our parents went, but we ditched them and met up with each other as soon as we got there.

For all the hype, the festival really wasn’t anything that great. The music lineup was just a bunch of local nobodies, and the vendor stuff was even lamer, but Lexie dragged us through tent after tent because no way could she miss out on any shopping.

“Do we really need to walk through all this?” I complained.

“Don’t be a sourpuss,” Jessica replied. “Look at it this way: maybe you can find some pretty jewelry to buy for Lexie.”

“Yeah, that’s the attitude,” Lexie said, batting her eyelashes at me.

She loved me now, but before long she’d be ready to kill me. That was our relationship—hot and cold.

It was borderline torture, but I tagged along like her lost puppy (her real foo-foo ankle-biter, Margo, was at home because of a strict festival policy—no dogs allowed). I got why Danielle liked the artist booths with the paintings and drawings, and why Anna liked the photography stuff. What killed me was the way Luke was all into the vendors displaying their inventions. He was fascinated by

VARA

Peter

Când venea vorba de gașcă, ne pricepeam de minune să creăm amintiri. Fie că puneam la cale farse memorabile, încercam trucuri nebunești – specialitatea mea – sau ne avântam în proiecte grandioase, aveam stilul nostru de a face lucrurile, despre care se ducea vestea multă vreme. Genul de faze care îi lăsau pe alții cu gura căscată. Nici anul ăsta nu era diferit. Anul ăsta aveam nevoie de amintiri care să dăinuie o viață întreagă – pentru că, odată ce te desparți de cineva, nu-ți mai rămâne nimic altceva de care să te agăți.

Totul a început la Festivalul Summer Sound, o petrecere pe cinste. A fost organizată într-un weekend, în aer liber, la Long Island Sound. Erau o groază de tarabe cu mâncare și vânzători ambulanți, muzică live, spectacole și oameni. Locul ideal. Au venit toți părinții noștri, dar ne-am descotorosit de ei și ne-am reunit imediat ce am ajuns acolo.

În ciuda tam-tamului, festivalul nu era cine știe ce. Muzica era asigurată de niște anonimi locali, iar tarabele erau și mai jalnice, dar Lexie ne-a târât dintr-un cort în altul, pentru că n-ar fi ratat ocazia să cumpere ceva.

— Chiar trebuie să le luăm la rând pe toate? m-am plâns eu.

— Hai, nu mai strâmba din nas, a răspuns Jessica. Gândește-te așa: poate găsești o bijuterie frumoasă pentru Lexie.

— Da, asta e atitudinea potrivită, a zis Lexie, fluturând din gene.

Acum mă iubea, dar peste puțin timp ar fi fost în stare să mă omoare. Așa era relația noastră: cu năbădăi.

Era un chin, dar m-am ținut după ea ca un cățeluș rătăcit (adevărata ei cățelușă, de talie mică, Margo, rămăsese acasă, din cauza regulamentului strict al festivalului – accesul câinilor era interzis). Înțelegeam de ce lui Danielle îi plăceau standurile artiștilor, cu picturi și desene, și de ce Annei îi plăceau chestiile legate de fotografie. Ce mă scotea din minți era entuziasmul lui Luke pentru acei vânzători care-și expuneau invențiile. Era fascinat de

their creativity. Even Jeffrey seemed interested. Maybe not at the booths selling handmade doll clothes or quilts, but he was down with the metal and woodworking stuff. He got excited when he found a small toy wooden train that he was able to buy for his little brother, Asher. I got excited when I found a concession stand in the back of the fourth tent. I was starving, but Lexie wasn't about to stop shopping, so I grabbed a super chili dog for the road. They piled the cheese and onions on top of that thing. The bigger the mess, the tastier the food. I stuffed it in my mouth and chomped down.

"Mmm," I moaned. Mustard spurting out the back end and landed on my shirt.

"Ugh, Peter. Are you serious? I can't take you anywhere," Lexie said, groaning.

"It's just mustard," I said. I swiped the blob off my shirt with my finger and stuck it in her mouth.

Lexie made an awful face and jerked away. "You're disgusting!" she screeched. "I hate you!" She hauled off and punched me in the chest.

"Yeah, but you love me," I teased, and laughed.

Lexie huffed and stomped off, but she didn't really hate me. Consider this a warm-up, because she was nowhere near as mad as she would get. The mustard-finger trick was a good one, but my best idea was yet to come. I stuffed the rest of the dog in my mouth and followed her.

After what felt like an eternity, Lexie finally found something she liked: a toe ring with a sea-glass jewel. It was cool and, surprisingly, it wasn't the most expensive thing there. But she wouldn't let me buy it because she was still playing mad.

"You're being stubborn," I said.

"I don't care," she snapped.

I tried, but whatever. When she finished paying, I took the lead and found the nearest exit. It was a beautiful day, and the last thing I wanted was to spend every minute of it under cover. Enough was enough.

The one cool thing about the festival was all the outdoor games the organizers had put out for people to use. There were volleyball nets, bocce ball sets, and Can Jam courts spread out along the beach. Most everything was being used, but I spotted a free Spikeball kit.

creativitatea lor. Chiar și Jeffrey părea interesat. Poate nu de standurile care vindeau haine de păpuși sau pleduri croite manual, dar era atras de obiectele meșterite din metal și lemn. S-a bucurat când a găsit un trenuleț de lemn pe care l-a cumpărat pentru fratele lui mai mic, Asher. Eu m-am bucurat când am găsit o tonetă cu mâncare în capătul celui de-al patrulea cort. Muream de foame, dar Lexie nu avea de gând să se oprească din cumpărat, așa că am luat la pachet un hotdog cu chilli. Mi-au pus o grămadă de brânză și ceapă deasupra. Cu cât te mânjești mai tare, cu atât mai gustoasă e mâncarea. Am îndesat totul în gură și am înfulecat cu poftă.

— Mmm, am mormăit.

Muștarul s-a scurs din capătul hotdogului și mi-a aterizat pe cămașă.

— Bleah, Peter. Serios? Nu pot să ies cu tine nicăieri, a zis Lexie, plângându-se.

— E doar muștar, am zis.

Am șters pata de pe cămașă cu degetul și apoi l-am băgat în gura ei.

Lexie s-a strâmbat și s-a tras înapoi.

— Ești dezgustător! a țipat ea. Te urăsc!

A sărit la mine și m-a lovit cu pumnul în piept.

— Da, dar mă iubești, am tachinat-o, râzând.

Lexie a pufnit și a plecat val-vârtej, dar nu mă ura cu adevărat. Să zicem că a fost doar o încălzire, fiindcă avea să se înfurie mai tare de-atât. Faza cu degetul murdar de muștar ieșise super, dar ideea mea cea mai bună abia urma să vină. Am înfulecat restul hotdogului și am mers după ea.

După o veșnicie, Lexie a găsit ceva ce-i plăcea: un inel cu o piatră din sticlă de mare. Era frumos și, surprinzător, nu era nici pe departe cel mai costisitor lucru de acolo. Dar nu m-a lăsat să i-l cumpăr, fiindcă tot făcea pe supărata.

— Ești încăpățanată, am zis.

— Nu-mi pasă, s-a răstit ea.

Am încercat, dar degeaba. După ce a plătit, am luat-o înainte și am găsit cea mai apropiată ieșire. Era o zi frumoasă și ultimul lucru pe care mi-l doream era să-mi petrec fiecare minut înăuntru. Mă săturasem.

Singurul lucru interesant la festival erau toate jocurile în aer liber pe care organizatorii le-au pus la dispoziția oamenilor. Erau fileuri de volei, mingi de bocce și terenuri de Can Jam întinse pe plajă. Aproape toate erau ocupate la acel moment, dar am zărit un echipament de Spikeball.

“C’mon, let’s try it,” I urged.

We kicked our shoes and socks into a pile and ran over to play. Basically, Spikeball is what the name implies. Players stand, surrounding a small circular trampoline-style net, and take turns spiking a rubber ball onto it. If you miss on your turn, the other team scores. There might be some other rules involved, but that’s how we did it. We played guys against girls. That might sound unfair, but there were four of them and only three of us, and Luke was definitely the worst, so it was actually pretty even. It was fun, but after a while I had to make it more exciting. I wound up and whaled the ball into the air instead of onto the net.

“Peter!” everyone cried.

The ball sailed into the Sound. Anna was the first to run after it, and then Jeffrey took off, determined to beat her. Next thing I knew, we were all racing across the sand. We had shorts and T-shirts on, but no one was wearing a swimsuit. Didn’t matter. I sent Lukester swimming. His arms and legs flailed every which way after I shoved him. Poor kid didn’t stand a chance. He belly-flopped into the waves, and the best part was that his crash-landing splashed water all over Lexie too.

“Peter!” she screeched. She kicked and slapped at the water, trying to get me wet, but she wasn’t even close. I laughed at her, but then Jessica soaked me with a sneak attack from the side. It was game on.

We must’ve looked like we were straight out of one of those ridiculous Disney Channel summer beach movies. The bunch of us goofing around, jumping and splashing and having fun in the water. It was great—until Lexie started screaming. And I mean screaming.

“Lexie, are you okay?” Jessica asked.

She didn’t respond. Or couldn’t.

“Lexie,” Anna tried.

“Lexie,” Danielle repeated.

Still nothing.

“Lexie, tell me what’s wrong,” I demanded, hoping my forceful tone would get her to talk.

But she just continued screaming. When I saw the way she was hobbling out of the water, I figured she had stepped on a sharp shell and

— Haideti să încercăm, le-am zis.

Ne-am aruncat încălțările și șosetele într-o grămadă și am fugit să ne jucăm. Practic, Spikeball este exact ceea ce sugerează și numele. Jucătorii stau în picioare, în jurul unei plase rotunde în formă de trambulină, și izbesc o minge de cauciuc în ea, pe rând. Dacă ratezi, cealaltă echipă înscrie. S-ar putea să mai existe și alte reguli, dar noi așa am făcut. Am jucat băieți contra fete. Ar putea să pară nedrept, dar ele erau patru și noi doar trei, iar Luke a fost cu siguranță veriga slabă, așa că, de fapt, se poate spune că am jucat de la egal la egal. Era distractiv, dar după o vreme a trebuit să fac lucrurile mai interesante. Mi-am luat avânt și am trimis mingea cu putere în aer în loc s-o izbesc de plasă.

— Peter! a strigat toată lumea.

Mingea a ajuns pe plajă. Anna a fost prima care a fugit după ea, apoi Jeffrey, hotărât s-o întrecă. În clipa următoare, toți o luaserăm la fugă prin nisip. Eram îmbrăcați cu pantaloni scurți și tricouri, dar nimeni nu purta costum de baie. N-a contat. L-am îmbrâncit pe Luke în apă. A dat din mâini și din picioare în toate direcțiile după ce l-am împins. Bietul de el n-a avut nicio șansă. A căzut pe burtă în valuri și, partea cea mai bună, prăbușirea lui a făcut-o learcă și pe Lexie.

— Peter! a țipat ea.

A dat cu piciorul în apă, încercând să mă stropească, dar n-a fost nici măcar pe-aproape. Am râs de ea, dar apoi Jessica, luându-mă prin surprindere din lateral, m-a făcut learcă. Jocul începuse.

Sigur păream scoși direct dintr-un film de vară penibil de pe Disney Channel. Ne prosteam, sărind, stropindu-ne și distrându-ne în apă. Era minunat – până când Lexie a început să urle. Să urle de-adevăratelea.

— Lexie, ești bine? a întrebat Jessica.

N-a răspuns. Sau n-a putut s-o facă.

— Lexie, a încercat Anna.

— Lexie, a repetat Danielle.

Tot nimic.

— Lexie, spune-mi ce s-a întâmplat, am insistat eu, sperând că tonul meu hotărât o s-o facă să vorbească.

Dar ea nu se oprea din urlat. Când am văzut felul în care se clătina în apă, m-am gândit că poate călcase pe o scoică ascuțită și

had cut her foot, or maybe she'd been bitten by a crab. Both of those things can hurt—not as much as her carrying-on would indicate, but this was Lexie we were talking about. She'd scream if a butterfly landed on her. I was kind of hoping for some blood, because with a little blood in the water we could get lucky and maybe attract a shark, which would've been totally awesome—but she wasn't bleeding. All this drama-queen stuff and no blood. Classic Lexie. I was ready to tell her to suck it up and stop being a baby, but then she plopped down in the sand, clutching her leg. She was crying for real.

"It's a jellyfish sting," Luke said, pointing to the red welt that wrapped around her calf and shin.

"I don't wanna die," Lexie whined.

"You're not going to die," Luke assured her. "Lie back and try to relax."

The girls kneeled by her side, doing whatever they could to comfort her.

"Try not to rub or itch it. That'll only make it worse," Luke told her.

"Ow," she whimpered.

"I didn't see any jellyfish," I said.

"Doesn't matter," Luke replied. "One straggling tentacle is all it takes, but by the looks of her leg, I'd say she got more than that."

"Ow," Lexie continued moaning. "Ow. Make it stop!"

"What can we do?" Anna asked.

"Vinegar," Luke answered. "Vinegar will help ease the sting. I bet one of the food trucks will have some. I'll be right back."

Great. While Mr. Science Guy goes running off searching for vinegar, poor Lexie has to stay here, suffering.

"Ow," she whined. "It hurts so bad."

"Shhh," the girls whispered. "Close your eyes. Try to relax."

"That's it. Stand back," I ordered. "I can't remember if I read it somewhere or saw it on TV, but peeing on a jellyfish sting is supposed to be the best thing for it. Let me have a go."

"You can't be serious," Jessica replied.

"Try it and you're a dead man," Lexie snarled.

"Just trust me," I assured her.

se tăia se la picior sau poate fusese mușcată de un crab. Ambele lucruri sunt dureroase – nu chiar atât de tare pe cât ar lăsa să se înțeleagă reacția ei exagerată, dar vorbeam, totuși, de Lexie. Ar fi țipat și dacă s-ar fi așezat un fluture pe ea. Într-un fel, speram să fie puțin sânge, pentru că, cu puțin sânge în apă, am fi putut avea norocul să atragem un rechin, ceea ce ar fi fost de-a dreptul fenomenal. Doar că nu sânge. Toată drama asta și niciun pic de sânge. Tipic Lexie. Eram gata să-i spun să strângă din dinți și să nu se mai poarte ca un țânc, dar apoi s-a prăbușit în nisip, ținându-se de picior. Chiar plângea.

— E o înțepătură de meduză, a zis Luke, arătând spre pata roșie care i se întinsese pe pulpă și pe tibie.

— Nu vreau să mor, s-a plâns Lexie.

— N-o să mori, a asigurat-o Luke. Întinde-te și încearcă să te relaxezi.

Fetele s-au așezat lângă ea, în genunchi, făcând tot posibilul s-o liniștească.

— Încearcă să nu te scarpini. Asta nu va face decât să înrăutățească lucrurile, i-a zis Luke.

— Au, s-a văicărit ea.

— N-am văzut nicio meduză, am zis eu.

— Nu contează, a răspuns Luke. E nevoie doar de un singur tentacul rătăcit, dar, după cum arată piciorul ei, aș zice că a dat peste mai multe.

— Au, a continuat Lexie să se plângă. Au. Fă să se oprească!

— Ce putem face? a întrebat Anna.

— Oțet, a răspuns Luke. Oțetul o să calmeze înțepătura. Pun pariu că găsim la una dintre tonetele cu mâncare. Mă întorc imediat.

Minutat. În timp ce domnul Savant pleacă în căutarea oțetului, biata Lexie trebuie să stea aici și să sufere.

— Au, s-a plâns ea. Doare atât de rău!

— Șșșst, au șoptit fetele. Închide ochii. Încearcă să te relaxezi.

— Știu. Dați-vă înapoi, le-am cerut. Nu mai știu dacă am citit undeva sau am văzut la televizor, dar se spune că cel mai bun remediu pentru o înțepătură de meduză e să urinezi pe ea. Lasă-mă să încerc.

— Doar nu vorbești serios, a zis Jessica.

— Dacă încerci asta, ești un om mort, s-a răstit Lexie.

— Ai încredere în mine, am asigurat-o eu.